

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 9 september 1999 *

I mål C-374/97,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG), från Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Anton Feyrer

och

Landkreis Rottal-Inn,

i närvaro av:

Landesanwaltschaft Bayern als Vertreter des öffentlichen Interesses,

angående tolkningen av artikel 2.3 och punkterna 1 och 4 b i kapitel I bilagan till rådets direktiv 85/73/EEG av den 29 januari 1985 om finansiering av hygienundersökningar och kontroller av färskt kött och fjäderfäkött (EGT L 32, s. 14; svensk specialutgåva, område 3, volym 18, s. 104), i dess lydelse enligt rådets direktiv 93/118/EG av den 22 december 1993 (EGT L 340, s. 15; svensk specialutgåva, område 3, volym 25, s. 188),

meddelar

* Rättegångsspråk: tyska.

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden G. Hirsch samt domarna G.F. Mancini och R. Schintgen (referent),

generaladvokat: P. Léger,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören D. Louterman-Hubeau,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

- Anton Feyrer, genom advokaten Werner Leinfelder, Augsburg,
- Landkreis Rottal-Inn, genom advokaten Thomas Schönfeld, München,
- Landesanwaltschaft Bayern als Vertreter des öffentlichen Interesses, genom Martin Bauer, Oberlandesanwalt vid Landesanwaltschaft Bayern,
- Tysklands regering, genom Ernst Röder, Ministerialrat, förbundsekonoministeriet, i egenskap av ombud,
- Nederländernas regering, genom juridiske rådgivaren Adriaan Bos, utrikesministeriet, i egenskap av ombud,
- Finlands regering, genom ambassadören Holger Rotkirch, chef vid utrikesministeriets rättsavdelning, och Tuula Pynnä, juridisk rådgivare vid samma ministerium, båda i egenskap av ombud,
- Europeiska gemenskapernas kommission, genom Klaus-Dieter Borchardt, rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten Ingo Brinker, Bryssel,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid sammanträdet den 16 december 1998 av: Anton Feyrer, företrädd av advokaten Werner Leinfelder, Landkreis Rottal-Inn, företrädd av advokaten Thomas Schönfeld, Landesanstalt für Rechtsanwaltschaft Bayern als Vertreter des öffentlichen Interesses, företrädd av Jochen Mehler, Oberlandesanwalt vid Landesanstalt für Rechtsanwaltschaft Bayern, Tysklands regering, företrädd av Wolf-Dieter Plessing, Ministerialrat, förbundsekonoministeriet, i egenskap av ombud, och kommissionen, företrädd av Klaus-Dieter Borchardt, biträdd av advokaten Rolf Karpenstein, Hamburg,

och efter att den 18 mars 1999 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Bayerischer Verwaltungsgerichtshof har genom beslut av den 20 oktober 1997, som inkom till domstolens kansli den 3 november samma år, i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget (nu artikel 234 EG) ställt tre frågor om tolkningen av artikel 2.3 och punkterna 1 och 4 b i kapitel I bilagan till rådets direktiv 85/73/EEG av den 29 januari 1985 om finansiering av hygienundersökningar och kontroller av färskt kött och fjäderfäkött (EGT L 32, s. 14; svensk specialutgåva, område 3, volym 18, s. 104), i dess lydelse enligt rådets direktiv 93/118/EG av den 22 december 1993 (EGT L 340, s. 15, rättelse i EGT L 280, 1994, s. 91, svensk specialutgåva, område 3, volym 25, s. 188, nedan kallat direktivet).

- 2 Frågorna har uppkommit i en tvist mellan Anton Feyrer och Landkreis Rottal-Inn (nedan kallad Landkreis) beträffande det avgiftsbelopp som Landkreis påförde Anton Feyrer för de hygienundersökningar och kontroller av kött som år 1995 utfördes av kontrollorganen i Landkreis i den köttaffär som drivs av Anton Feyrer.

Tillämpliga gemenskapsbestämmelser

- 3 Enligt artikel 1.1 första strecksatsen i direktivet skall medlemsstaterna ta ut en gemenskapsavgift för de kostnader som orsakas av de hygienundersökningar och kontroller av färskt kött som föreskrivs i olika gemenskapsdirektiv.
- 4 I artikel 1.2 anges att "[d]e avgifter som avses i punkt 1 skall fastställas så att de täcker de kostnader som den behöriga myndigheten ådrar sig för

— löner, inbegripet sociala avgifter,

— administrativa kostnader, vilka får omfatta de nödvändiga utgifterna för vidareutbildning av kontrollpersonal

för att utföra de kontroller och inspektioner som avses i punkt 1."

5 I artikel 2 i direktivet föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna skall, i syfte att finansiera de kontroller som utförs i enlighet med de direktiv som avses i artikel 1 av de behöriga myndigheterna och endast i detta syfte, säkerställa uttag

— för de slag av kött som avses i direktiven 64/433/EEG, 71/118/EEG och 72/462/EEG från och med den 1 januari 1994, av gemenskapsavgifter enligt de förfaranden som föreskrivs i bilagan,

— ...

...

3. Medlemsstaterna skall ha rätt att ta ut ett belopp som överskrider nivån eller nivåerna av gemenskapsavgifterna, förutsatt att den totala avgift som tas ut av varje medlemsstat inte är högre än de faktiska kontrollkostnaderna.

4. Gemenskapsavgifterna skall ersätta alla andra hygienkontrollavgifter som tas ut av de nationella, regionala eller lokala myndigheterna i medlemsstaterna för de undersökningar och kontroller som avses i artikel 1 och för utfärdande av hälsointyg....

...”

- 6 I kapitel I i bilagan till direktivet, vilket bär rubriken ”Kött som omfattas av direktiven 64/433/EEG och 71/118/EEG”, föreskrivs i punkt 1 att medlemsstaterna, utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 4 och 5, för hygienundersökningar i samband med slakt skall ta ut de standardbelopp som anges i nämnda punkt 1 samt en andel av avgifterna för administrativa kostnader och undersökning av närvaro av rests substanser.
- 7 I kapitel I punkt 4 i bilagan föreskrivs följande:

”I syfte att täcka ökade kostnader får medlemsstaterna göra något av följande:

- a) Höja standardbeloppen för avgifter enligt punkterna 1 och 2 a för individuella anläggningar.

Detta skulle omfattas av exempelvis ett eller flera av följande villkor (utöver de villkor som föreskrivs i 5 a):

- Högre undersökningskostnader på grund av en särskild brist på överensstämmelse hos slaktdjuren med avseende på ålder, storlek, vikt och hälsostatus.
- Längre väntetid och i övrigt icke produktiva perioder för kontrollpersonal beroende på otillräcklig planering från anläggningens sida i fråga om djurleveranser eller på tekniska fel eller brister, exempelvis i äldre anläggningar.

- Upprepade förseningar i slaktprocessen, t.ex. som en följd av otillräcklig slaktpersonal och därmed undersysselsättning av kontrollpersonal.

- Högre kostnader på grund av speciella restider.

- Mer tid tas i anspråk för undersökningar till följd av upprepat ändrade slaktperioder utanför kontrollpersonalens kontroll.

- Upprepade avbrott i slaktprocessen för att uppfylla hygien- och desinfektionskrav.

- Undersökningar av djur som, på begäran av ägaren, slaktas utanför normal slakttid.

Storleken av ökningarna i den centrala standardsatsen för avgifter skall vara avhängig nivån på de kostnader som skall täckas;

b) Ta ut en särskild avgift som täcker de faktiska kostnaderna.”

8 Artikel 2 i direktiv 93/118 upphävde med verkan från och med den 1 januari 1994 rådets beslut 88/408/EEG av den 15 juni 1988 om nivån på avgifterna för hygienundersökningar och kontroller av färskt kött i enlighet med direktiv 85/73/

EEG (EGT L 194, s. 24), som rådet hade fattat för att tillämpa artikel 2.1 i direktiv 85/73.

- 9 I artikel 2.1 i detta beslut fastställdes standardavgifterna för de olika berörda djurarterna. I artikel 2.2 första stycket i beslutet föreskrevs emellertid att "de medlemsstater i vilka lönekostnaderna, strukturen på anläggningarna och förhållandet mellan veterinärer och inspektörer skiljer sig från genomsnittet i gemenskapen som grundval för beräkningen av de standardbelopp som fastställs i punkt 1 kan minska eller höja standardbeloppet till det belopp som motsvarar de faktiska kontrollkostnaderna".
- 10 I artikel 2.2 andra stycket i nämnda beslut föreskrevs vidare att de medlemsstater som utnyttjade undantagen i första stycket skulle tillämpa de principer som angavs i bilagan. I punkt 2 första stycket i denna bilaga föreskrevs att medlemsstaterna för att täcka ökade kostnader kunde höja standardavgiften i enlighet med artikel 2.2 i det nämnda beslutet. De villkor som uppställdes i punkt 2 andra stycket i bilagan var i huvudsak desamma som de som räknas upp i punkt 4 a i bilagan till direktivet.
- 11 Enligt artikel 3.1 i direktiv 93/118 skall medlemsstaterna sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 december 1993 vad gäller kraven i bilagan och i artikel 5 och senast den 31 december 1994 vad gäller övriga bestämmelser.

De nationella bestämmelserna

12 I Tyskland finns olika avgifter för att täcka kostnaderna i samband med de administrativa handlingar som företas för att tillämpa Fleischhygiene-gesetz (kötthygienlagen, nedan kallad FHHG). Nämnda handlingar fastställs genom rättsreglerna på delstatsnivå, vilka i förevarande fall återfinns i Bayerisches Gesetz zur Ausführung des Fleischhygiene-gesetzes (bayersk lag om tillämpning av köthygienlagen, nedan kallad AGFHHG) av den 24 augusti 1990 (*GVBl. I*, s. 336). AGFHHG ger bland annat befogenhet åt Landkreise att i kungörelse ange de fall i vilka avgifter skall tas ut inom de sistnämndas område. På denna grund har Landkreis utfärdat en kungörelse, Satzung über die Erhebung von Gebühren und Auslagen für Amtshandlungen in Vollzug fleischhygienischer Vorschriften (kungörelse angående uttag av avgifter och kostnader för administrativa handlingar som företas för att tillämpa föreskrifterna om köthygien) av den 20 augusti 1997 (*Abl. des Landkreises Rottal-Inn* 1997, s. 123, nedan kallad kungörelsen), som trädde i kraft med retroaktiv verkan från och med den 1 januari 1994.

13 I 24 § FHHG i dess lydelse av den 18 december 1992 (*BGBl. I*, s. 2022), som var den gällande versionen vid tidpunkten för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen, föreskrivs följande:

”1) För att täcka kostnaderna i samband med de administrativa handlingar som företas för att tillämpa denna lag skall olika avgifter tas ut.

2) De handlingar för vilka avgifter skall tas ut i enlighet med första stycket anges i rättsreglerna på delstatsnivå. Avgifterna skall beräknas i enlighet med rådets direktiv 85/73/EEG av den 29 januari 1985 om finansiering av hygienundersökningar och kontroller av färskt kött och fjäderfäkött (EGT L 32, s. 14) och de rättsakter som utfärdats av europeiska gemenskapernas organ på grundval av detta direktiv...”

14 Artikel 3 i AGFlHG har följande lydelse:

”1) De Landkreise, de kommuner som tillhör en Kreis [lokal administrativ enhet] samt de kommuner som inte tillhör en Kreis skall själva bära de kostnader som uppkommer i samband med utförandet av de uppgifter som delegeras till dem enligt artikel 1.2 punkt 2 i denna lag; detta gäller även när de nämnda territoriella rättssubjekten inrättar organ som genomför importkontroller.

2) I de fall som anges i första stycket fastställer de Landkreise, de kommuner som tillhör en Kreis samt de kommuner som inte tillhör en Kreis genom kungörelse, på ett enhetligt sätt på sitt territorium, i vilka fall myndigheterna skall ta ut en avgift i den mening som avses i 24 § första stycket FlHG samt på ett sätt som är enhetligt på deras territorium och separerat från avgifterna för användning av slakthus, de avgifter som täcker kostnaderna i enlighet med 24 § andra stycket FlHG.

...”

15 I 1 § i kungörelsen anges under rubriken ”Uttag av avgifter” följande:

”1) Avgifter enligt föreskrifterna i denna kungörelse skall tas ut för utförandet av de administrativa handlingar i enlighet med Fleischhygienegesetz... och Fleischhygiene-Verordnung... De fastställda avgifterna avser även olika kostnader.

2) En avgift skall tas ut för

1. genomförandet av de föreskrivna undersökningarna,
2. övervakningen av styckningen,
3. övervakningen av de företag i vilka köttet bearbetas,
4. övervakningen i kyl- eller fryshus.

En avgift skall vidare tas ut för

1. kontrollen av en godkänd kylbehandling,
2. utfärdandet av ett hälsointyg.

3) Den slutgiltiga bedömningen och märkningen medför inte uttag av någon särskild avgift.”

16 I artikel 2 i kungörelsen anges de olika avgiftsbeloppen.

Bakgrunden och tvisten vid den nationella domstolen

17 Anton Feyrer, som bedriver en köttaffär inom området för ifrågavarande Landkreis och som själv utför slakt av djur, erhöll ett beslut om påförande av

avgifter som beräknats i enlighet med kungörelsen. Avgifterna var högre än de standardbelopp som anges i kapitel I punkt 1 i bilagan till direktivet. Klaganden bestred inte att de avgifter som ålagts honom motsvarade Landkreis' faktiska kontrollkostnader, men han gjorde gällande att nämnda avgifter stred mot gemenskapsrätten och skulle sänkas till de standardbelopp som anges i direktivet.

- 18 Landkreis invände mot detta att direktivet tillåter uttaget av avgifter som motsvarar de faktiska kontrollkostnaderna, när standardbeloppen är lägre än de faktiska kostnader som har uppkommit för de berörda myndigheterna. Landkreis gjorde särskilt gällande att direktivets syfte inte är att så långt som möjligt harmonisera de avgifter som i Europeiska gemenskapen tas ut för kontroller, utan att förhindra en snedvridning av konkurrensen på grund av för låga avgifter.
- 19 Målet mellan de två parterna har överklagats till Bayerischer Verwaltungsgerichtshof. Denna anser att tvisten rör frågor beträffande tolkningen av gemenskapsrätten. Bayerischer Verwaltungsgerichtshof har därför beslutat att förklara målet vilande och ställa domstolen följande tolkningsfrågor:

”1) Kan en enskild person motsätta sig uttag av högre avgifter än de standardbelopp som anges i punkt 1 i bilagan rörande artikel 2.1 till rådets direktiv 85/73/EEG, i dess lydelse enligt rådets direktiv 93/118/EG, då medlemsstaten inte inom den föreskrivna fristen har genomfört direktiv 93/118/EG?

2) Kan en medlemsstat, utan att ytterligare förutsättningar är uppfyllda, med hänvisning till punkt 4 b i bilagan rörande artikel 2.1 till rådets direktiv 85/73/EEG, i dess lydelse enligt rådets direktiv 93/118/EG, ta ut högre avgifter än standardbeloppen så länge de uttagna avgifterna inte överstiger de faktiska kostnaderna?

- 3) Är medlemsstaternas rätt enligt artikel 2.3 i rådets direktiv 85/73/EEG, i dess lydelse enligt rådets direktiv 93/118/EG, att ta ut ett belopp som överskrider nivåerna av gemenskapsavgiften beroende av hur stora belopp som tas ut i medlemsstaten som helhet och av de faktiska kontrollkostnaderna i medlemsstaten som helhet, eller är det tillräckligt att, när medlemsstaten har delegerat rätten att ta ut avgifter till de kommunala myndigheterna, det totala belopp som tas ut av den kommunala myndigheten inte är större än denna myndighets faktiska kontrollkostnader?”

Den första frågan

- 20 Den nationella domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida en enskild person kan motsätta sig uttag av avgifter som är högre än de standardbelopp som anges i kapitel I punkt 1 i bilagan till direktivet.
- 21 Domstolen erinrar om att enligt fast rättspraxis (se bland annat dom av den 24 september 1998 i mål 76/97, Tögel, REG 1998, s. I-5357, punkt 42) har enskilda, när bestämmelserna i ett direktiv med hänsyn till sitt innehåll förefaller vara ovillkorliga och tillräckligt precisa, rätt att åberopa dessa gentemot staten, om denna inte har införlivat direktivet med nationell rätt inom föreskriven tid eller har införlivat det på ett felaktigt sätt.
- 22 I detta hänseende skall inledningsvis påpekas att den nationella domstolen i sin begäran om förhandsavgörande uttryckligen har fastslagit att direktivet vid tidpunkten för omständigheterna i målet vid den nationella domstolen ännu inte hade införlivats med tysk rätt och att varken 24 § andra stycket FIHG, i den lydelse som var gällande vid nämnda tidpunkt, eller artikel 3.2 AGFIHG kunde anses som ett sådant införlivande.

- 23 Det måste alltså prövas huruvida ifrågavarande bestämmelser i direktivet med hänsyn till sitt innehåll förefaller vara ovillkorliga och tillräckligt precisa för att kunna åberopas av en enskild gentemot staten.
- 24 Domstolen har beträffande beslut 88/408, som har ersatts av direktivet, redan förklarat att enbart den omständigheten att ett beslut tillåter de medlemsstater till vilka det är riktat att avvika från klara och precisa bestämmelser i detta beslut inte kan frånta dessa bestämmelser direkt effekt. Sådana bestämmelser kan ha direkt effekt när utnyttjandet av den däri givna möjligheten att avvika kan bli föremål för en domstolsprövning (dom av den 10 november 1992 i mål C-156/91, Hansa Fleisch Ernst Mundt, REG 1992, s. I-5567, punkt 15).
- 25 Domstolen har under dessa omständigheter förklarat att den möjlighet som givits medlemsstaterna genom artikel 2.2 i beslut 88/408, nämligen att med förbehåll för att de beaktar de villkor som nämndes i bilagan till beslutet höja avgiften till de standardbelopp som anges i artikel 2.1 i beslutet, inte var av sådan natur att den kunde frånta sistnämnda bestämmelse direkt effekt (ovannämnda dom i målet Hansa Fleisch Ernst Mundt, punkterna 16 och 17).
- 26 Vad gäller direktivet bemyndigas medlemsstaterna enligt kapitel I punkt 4 i bilagan att täcka ökade kostnader inte bara genom att för en individuell anläggning och på vissa villkor, som i huvudsak är desamma som de som föreskrevs i bilagan till beslut 88/408, höja de föreskrivna standardbeloppen (punkt 4 a), utan även genom att ta ut en särskild avgift som täcker de faktiska kostnaderna (punkt 4 b). Enligt artikel 2.3 i direktivet ges medlemsstaterna för övrigt en allmän rätt att ta ut ett belopp som överskrider nivåerna av gemenskapsavgifterna, förutsatt att den totala avgift som tas ut av varje medlemsstat inte är högre än de faktiska kontrollkostnaderna.

- 27 Den möjlighet att höja standardbeloppen som ges medlemsstaterna enligt kapitel I punkt 4 a i bilagan framstår alltså som en möjlighet att för en individuell anläggning och på vissa villkor, som kan bli föremål för en domstolsprövning, avvika från beloppen för gemenskapsavgifterna. Den i punkt 4 b angivna möjligheten att ta ut en särskild avgift som täcker de faktiska kostnaderna utgör däremot en rätt som de kan använda sig av på ett allmänt sätt och efter eget skön, på det enda villkoret att avgiften inte får överskrida de faktiska kostnaderna.
- 28 Medlemsstaternas rätt att ta ut avgifter som täcker de faktiska kostnaderna, när dessa är högre än de standardbelopp som anges i kapitel I punkt 1 i bilagan till direktivet, är därför inte beroende av villkor vars beaktande kan bli föremål för en domstolsprövning. Därav skall slutsatsen dras att artikel 2.1 i direktivet inte ålägger medlemsstaterna en ovillkorlig skyldighet som kan åberopas av enskilda vid nationella domstolar.
- 29 Den första frågan skall således besvaras på följande sätt. När medlemsstaten inte inom den föreskrivna fristen har genomfört direktivet kan en enskild person inte motsätta sig uttag av högre avgifter än de standardbelopp som anges i kapitel I punkt 1 i bilagan till direktivet, förutsatt att avgifterna inte överskrider de faktiska kostnaderna.

Den andra frågan

- 30 Den nationella domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida en medlemsstat, utan att ytterligare förutsättningar är uppfyllda, kan använda sig av sin möjlighet enligt kapitel I punkt 4 b i bilagan till direktivet att ta ut en särskild avgift som överskrider de standardbelopp som föreskrivs i samma kapitel I, punkt 1, med det enda förbehållet att den särskilda avgiften inte får överstiga de faktiska kostnaderna.

- 31 På denna punkt är det tillräckligt att påpeka, såsom har gjorts i punkt 27 i den föreliggande domen, att den möjlighet som ges medlemsstaterna enligt kapitel I punkt 4 b i bilagan till direktivet utgör en rätt som de kan använda sig av på ett allmänt sätt och efter eget skön, på det enda villkoret att avgiften inte får överskrida de faktiska kostnaderna.
- 32 Svaret på den andra frågan skall således vara följande. En medlemsstat kan, utan att ytterligare förutsättningar är uppfyllda, använda sig av sin möjlighet enligt kapitel I punkt 4 b till direktivet att ta ut en särskild avgift som överskrider de standardbelopp som föreskrivs i samma kapitel I punkt 1, med det enda förbehållet att den särskilda avgiften inte får överstiga de faktiska kostnaderna.

Den tredje frågan

- 33 Den nationella domstolen har ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida artikel 2.3 i direktivet, i fall då en medlemsstat har delegerat befogenheten att ta ut avgifterna för hygienundersökningar och kontroller av färskt kött till kommunala myndigheter, ger denna medlemsstat rätt att i förhållande till gemenskapens avgiftsnivå höja avgifterna till ett belopp som motsvarar de faktiska kontrollkostnader som uppkommit på hela denna medlemsstats territorium eller de faktiska kontrollkostnader som uppkommit för den behöriga kommunala myndigheten.
- 34 Enligt domstolens rättspraxis är varje medlemsstat fri att fördela kompetenserna på det nationella planet och att genomföra de gemenskapsrättsakter som inte är direkt tillämpliga medelst åtgärder som vidtas av de regionala eller lokala myndigheterna, förutsatt att denna kompetensfördelning möjliggör ett korrekt

genomförande av gemenskapsrättsakterna i fråga (ovannämnda dom i målet Hansa Fleisch Ernst Mundt, punkt 23).

- 35 Domstolen har i den ovannämnda domen i målet Hansa Fleisch Ernst Mundt, punkt 24, vidare fastslagit att det i beslut 88/408 inte fanns någon bestämmelse som förbjöd medlemsstaterna att ge regionala eller lokala myndigheter befogenheten att avvika från standardbeloppen för avgiften, på de villkor och inom de gränser som anges i artikel 2.2 i detta beslut.
- 36 Detsamma gäller i fråga om direktivet, som har ersatt beslut 88/408. För övrigt föreskrivs i artikel 2.4 i direktivet, i likhet med nämnda beslut, att gemenskapsavgifterna skall ersätta alla andra hygienkontrollavgifter som tas ut av de nationella, regionala eller lokala myndigheterna i medlemsstaterna för de undersökningar och kontroller som avses i artikel 1 och för utfärdande av hälsointyg. Ordalydelsen i detta direktiv bekräftar således att uttaget av avgifterna i fråga kan ske såväl på nationell, regional som lokal nivå.
- 37 Vad slutligen gäller frågan upp till vilken nivå på faktiska kontrollkostnader som en medlemsstat kan avvika från standardbeloppen för gemenskapsavgifterna i det fall då medlemsstaten har delegerat befogenheten att ta ut gemenskapsavgifterna till kommunala myndigheter, skall påpekas att avgifterna enligt artikel 1.2 i direktivet i princip fastställs på så sätt att de täcker de kostnader som den behöriga myndigheten ådrar sig för att genomföra ifrågavarande hygienundersökningar och kontroller.
- 38 Medlemsstaterna har enligt själva ordalydelsen i artikel 2.3 i direktivet rätt att i förhållande till nivåerna av gemenskapsavgifterna höja avgifterna till ett belopp som motsvarar de faktiska kontrollkostnaderna.

- 39 Av detta följer att när en medlemsstat, som i förevarande fall, har delegerat befogenheten att ta ut de avgifter som avses i direktivet till kommunala myndigheter, kan medlemsstaten föreskriva högre avgifter än de standardbelopp som anges i direktivet upp till de faktiska kostnader som uppkommit för dessa myndigheter.
- 40 Denna slutsats försvagas inte av de synpunkter som lämnats i fråga om direktivets syfte. Den omständigheten att det i direktivet föreskrivs en rätt att förutom avgifter med ett standardbelopp ta ut avgifter med ett högre belopp som täcker de faktiska kontrollkostnaderna visar nämligen att direktivet inte har som ändamål att införa ett enhetligt belopp för avgifterna för hela gemenskapen. I stället syftar direktivet, såsom framgår av dess sjätte och sjunde övervägande, till att undvika en snedvridning av konkurrensen som kan orsakas av tillämpningen av olika regler i medlemsstaterna vad gäller finansieringen av de hygienundersökningar och kontroller som har införts genom gemenskapsrätten.
- 41 Den tredje frågan skall således besvaras på följande sätt. I fall då en medlemsstat har delegerat befogenheten att ta ut avgifterna för hygienundersökningar och kontroller av färskt kött till kommunala myndigheter, ges denna medlemsstat enligt artikel 2.3 i direktivet rätt att i förhållande till gemenskapens avgiftsnivå höja avgifterna till ett belopp som motsvarar de faktiska kontrollkostnader som uppkommit för den behöriga kommunala myndigheten.

Rättegångskostnader

- 42 De kostnader som har förorsakats den tyska, den nederländska och den finska regeringen samt kommissionen, vilka har inkommit med yttrande till domstolen,

är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

— angående de frågor som genom beslut av den 20 oktober 1997 ställts av Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — följande dom:

- 1) När medlemsstaten inte inom den föreskrivna fristen har genomfört rådets direktiv 85/73/EEG av den 29 januari 1985 om finansiering av hygienundersökningar och kontroller av färskt kött och fjäderfäkött, i dess lydelse enligt rådets direktiv 93/118/EG av den 22 december 1993, kan en enskild person inte motsätta sig uttag av högre avgifter än de standardbelopp som anges i kapitel I punkt 1 i bilagan till direktivet, förutsatt att avgifterna inte överskrider de faktiska kostnaderna.

- 2) En medlemsstat kan, utan att ytterligare förutsättningar är uppfyllda, använda sig av sin möjlighet enligt kapitel I punkt 4 b till direktivet att ta ut en särskild avgift som överskrider de standardbelopp som föreskrivs i samma kapitel I punkt 1, med det enda förbehållet att den särskilda avgiften inte får överstiga de faktiska kostnaderna.

- 3) I fall då en medlemsstat har delegerat befogenheten att ta ut avgifterna för hygienundersökningar och kontroller av färskt kött till kommunala myndigheter, ges denna medlemsstat enligt artikel 2.3 i direktiv 85/73, i dess lydelse enligt direktiv 93/118, rätt att i förhållande till gemenskapens avgiftsnivå höja avgifterna till ett belopp som motsvarar de faktiska kontrollkostnader som uppkommit för den behöriga kommunala myndigheten.

Hirsch

Mancini

Schintgen

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 9 september 1999.

R. Grass

G. Hirsch

Justitiesekreterare

Ordförande på andra avdelningen